

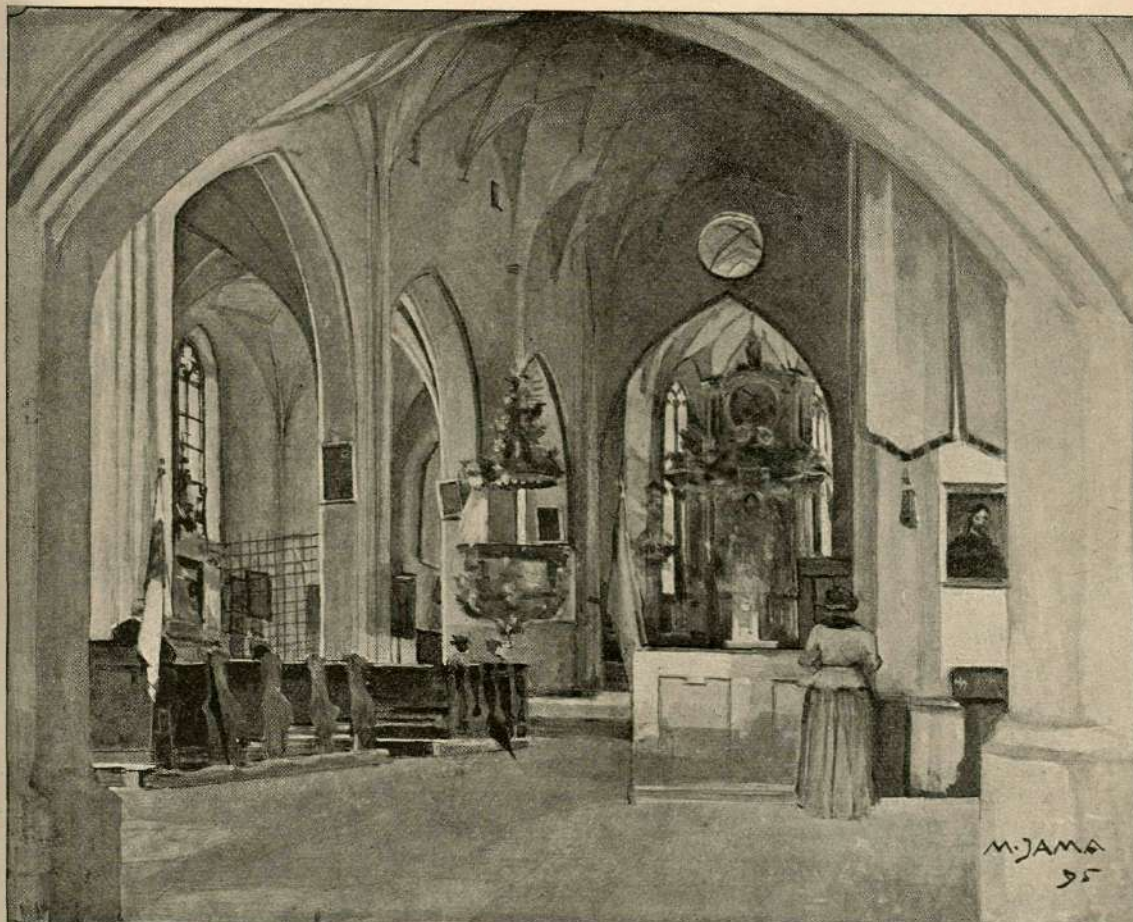
In bežal je, bežal... Bal se je za svoje okrogle, bele desetice...

Lepa in mirna je ležala pred njim barska planjava, bela in posejana z blestečimi biseri. Mesec se je že bližal vrhu temnega, pobeljenega Krima. Kako lepa je bila pod tem mesecem vsa širna ravan! A tudi mrzla, mrzla! Jozlè je to koj čutil, ko je stopil v

„Meni je pel!...“

Bližal se je Globoki Poljani.

Preko barja je vela ostrá burja, on pa se je zavijal v svojo slabo obleko. Hodil je težje in težje. Komaj je vzdigoval noge iz snega, in vdiral se je bolj in bolj... in jel se je ustavljati. Mesec se je nižal bolj in bolj in njegov spodnji del se je skoraj skril

V gospesvetski cerkvi.

Risal M. Jama.

noč... Urna hoja mu je pozneje pregnala mraz... A polotevala se ga je utrujenost. Sneg se je vdiral pod nogami, in on je šel dalje dalje proti Globoki Poljani, bal se je za svoj zaklad... On je sovražil nepošteno ljudi, sovražil je Gera...

Tista njegova pesem mu ni dala miru...

„Ali ni meni pel?“ se je vpraševal in stiskal ježno pesti.

„Dom in Svet“ 1901, št. 2.

za pobeljeni vrh debeloglavega Krima. Iz zemlje pa je vstajal mraz in lokavo obdajal osamelega Jozleta...

In takrat mu je nekaj pelo po ušesih:

In kočo sredi poljan,
obletel je črni vran...

„Huu, meni je pel — hu-u...!“

„Meni je pel!“ in roke so se mu krčile in stiskal je pesti... „Gero!“...